

INGE SPAAN

DE
ECHT
GENOOT

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Inge Spaan

Omslagontwerp: Margo Togni

Omslagbeeld: © Giada M. Piras / Arcangel Images

Foto auteur: © Vanessa Wassink

Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Leerdam

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2069 3

ISBN 978 94 027 7750 5 (e-book)

NUR 330

Eerste druk juni 2026

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Maarten Boers Literary Agency.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

In dit boek spelen vier korte meditaties een rol.
Adrian Leyenaar deelt in het verhaal een flyer uit met een QR-code,
waarmee dorpsbewoners deze meditaties kunnen beluisteren.

Jij kunt ze ook beluisteren.

Scan de QR-code en luister mee – of voel je vrij om ze over te slaan.

Het verhaal blijft hetzelfde.

De meditaties zijn ingesproken door Jelle Hermus,
oprichter van SoChicken.nl.

Misschien brengen ze rust.

Misschien niet...

1

Adrian – nu

Ik had nooit gedacht dat ik het ooit zou doen. Niets voor mij. Toch heb ik het één keer gedaan. Ik trouwde met Lidwien toen ik vijftwintig was.

Nu ben ik weduwnaar.

Een weduwnaar die heel recent zijn eigen yogaschool heeft geopend. Yogaschool is niet helemaal het goede woord. Het is veel meer dan dat. Behalve voor yogalessen kunnen mensen bij Shala 108 binnenkort ook terecht voor ademwerk en ik kan niet wachten om de eerste retraite te kunnen aanbieden als de verbouwing achter de rug is.

Inmiddels ben ik met de eerste lesgroep gestart. Niet een heel grote groep, met vijf deelnemers en volgende week iemand die voor een proefles komt, maar iedereen moet ergens beginnen. Op 1 oktober kreeg ik de sleutel van het oude schoolgebouw in Huizemveen, een dorpje in Drenthe. De makelaar die het in de stille verkoop had, vertelde dat ook verhuur mogelijk was. Terloops gaf hij aan dat er plannen in een beginstadium waren om appartementen te maken van het gebouw, maar het onderzoek naar een mogelijke bestemmingsplanwijziging nam de nodige – zo niet te veel – tijd in beslag, waardoor er nog geen officiële onderhandeling was gestart. Ik was dus net op tijd.

Shala 108 by Adrian Leyenaar. Klinkt het niet prachtig?

Ik weet zeker dat mensen zullen zeggen dat het bij me past. Ik zou graag ook willen zeggen dat mijn ouders trots op me zullen zijn, ware het niet dat mijn ouders niet meer leven. Ze kwamen om bij een auto-ongeluk vier jaar geleden, toen ik zesentwintig was. Beiden waren op slag dood. Dat was een geluk bij een (auto-)ongeluk, want mijn moeder had het niet aangekund zonder mijn vader te overleven. Andersom had mijn vader het vooral niet aangekund een huishouden te draaien zonder mijn moeder. Ik denk niet dat hij ooit zelf een avondmaaltijd heeft gekookt of een was heeft gedraaid. Toen hij zijn bedenkingen had bij mijn huwelijk met Lidwien op zo'n jonge leeftijd, dacht ik dat dat de achterliggende reden was. Lidwien was zeven jaar ouder dan ik en op die leeftijd al een succesvol advocate met een meer dan fulltime werkweek. Mijn vader moet gedacht hebben dat de huishoudelijke taken bij mij zouden komen te liggen, en aangezien ik zijn genen heb, zou dat nooit goed uitpakken. Later bedacht ik dat er misschien een andere reden was. Wellicht had hij meer mensenkennis dan ik dacht.

2

Adrian – toen

Het was oudjaarsavond en ik had alles tot in de puntjes voorbereid. We vierden de jaarwisseling bij haar broer en schoonzus, mijn aanstaande schoonouders waren er ook. Het was niet een bewuste keus om mijn Lidwien ten huwelijk te vragen in hun bijzijn. Het had ook niets te maken met het idee dat ze sneller ja zou zeggen omdat er anderen aanwezig waren – dat zou voor Lidwien geen enkel verschil maken. Maar de gedachte om een nieuw jaar op deze manier te beginnen maakte dat ik bruiste van geluk. Ik kocht een ring met een rozenkwarts, de steen die het hartchakra voor alle vormen van liefde opent, en betaalde hem contant, zodat ze de afschrijving niet op onze gezamenlijke bankrekening zou zien.

Even voor middernacht was ik zo onopvallend mogelijk naar de keuken gegaan. Mijn glas champagne – ik had er door de zenuwen nog geen slok van gedronken – liet ik op de salontafel staan. Op de televisie kwam een grote klok in beeld, waarop de laatste minuut van het jaar seconde voor seconde aftelde. Ik zag het door het kier-tje van de keukendeur.

‘Waar is Adrian?’ hoorde ik Lidwien vragen. ‘Straks mist hij de jaarwisseling nog.’

Met twee vlugge passen ging ik de woonkamer binnen en hield me schuil achter de uitbundig versierde kerstboom.

‘Naar het toilet?’ Dat was Lidwiens vader. Haar broer en schoon-

zus telden steeds harder de laatste vijftien seconden van het jaar af. Precies op het laatste moment kwam ik tevoorschijn en ging in één vloeiende beweging op mijn knieën. Haar gezichtsuitdrukking was onbetaalbaar.

Terwijl buiten het vuurwerk losbarstte, keek ik naar de vrouw aan wie ik die grote vraag wilde stellen. Haar donkere, bijna zwarte, lange lokken vielen soepel om haar gezicht, dat bijna perfect was, al baalde ze zelf van het kleine bultje op haar neusbrug, precies in het midden tussen haar ogen. Haar make-up was altijd redelijk naturel, op haar rode lippenstift na, maar voor oudjaarsavond had ze groots uitgepakt.

‘Lieve Lidwien,’ begon ik. Mijn stem trilde iets. ‘Je bent de meest geweldige vrouw die ik ken...’

‘Ze kennen elkaar pas een halfjaar.’ Ik hoorde het mijn schoonzus fluisteren, het was waarschijnlijk niet de bedoeling dat ik het zou verstaan.

‘Ik wil niets liever dan de rest van mijn leven met je delen. We kennen elkaar nog niet heel lang...’ Die laatste zin had ik niet geoeffend, maar door mijn schoonzus voelde ik me genooddaakt die toe te voegen. ‘...maar wanneer iets zo goed voelt als tussen ons is er niet meer tijd nodig om het zeker te weten. Daarom wil ik je vragen... of je met me wilt trouwen?’

Een fractie van een seconde veranderde haar blik. Er flitste iets door mijn hoofd wat ik niet herkende en wat al het vuurwerkgeweld van buiten liet verstommen. Toen brak de vertrouwde glimlach door op haar gezicht. Ze slaakte een gillette, sloeg een hand voor haar mond en strekte daarna haar handen uit naar mijn gezicht.

‘O, Adrian!’ Ze sprak mijn naam uit zoals de lerares van groep 4 dat voor het laatst had gedaan. A-drie-jan. Het is Adrian, op z’n Engels, wilde ik zeggen, maar dat deed ik niet. ‘Natuurlijk zeg ik ja!’

Ik kwam overeind, nam haar in mijn armen en ze zoende me.

Het was het begin van wat een veelbewogen huwelijk zou worden.

3

Adrian – nu

Ik sta rechtop, roerloos. ‘Voel de adem stromen door je lichaam. Koude lucht die door je neus binnenkomt, en als warme lucht door je mond je lichaam verlaat. Je bent ontspannen. Voel de adem in je buik, in je bekken. Laat hem toe. Laat jezelf toe...’ Mijn stem is iets lager dan wanneer ik een willekeurig gesprek voer. Tijdens de opleiding hebben we de nodige aandacht besteed aan hoe je spreekt tijdens de oefeningen. Nog meer heb ik geleerd van alle grootmeesters die ik online heb bestudeerd. Niet alleen de rust en intonatie zijn van belang, ook je woordkeus en vastberadenheid kunnen het verschil maken. Inmiddels durf ik te zeggen dat ik mijn eigen ‘yogastem’ heb ontwikkeld.

Mijn blik glijdt over de zes lichamen die op matjes verspreid door de ruimte liggen die voorheen een gymzaal was. Op blote voeten en zonder geluid te maken benader ik de enige mannelijke deelnemer. ‘Tjeerd, je blokkeert,’ fluister ik zacht. Ik kniel naast hem. ‘Mag ik je aanraken?’

De man knikt. Te snel.

Langzaam leg ik mijn hand op Tjeerds buik, net boven de broekrand. ‘Adem in de richting van mijn hand.’ Naast ons draait een jonge vrouw haar hoofd opzij, heel kort maar. Ik voel haar blik op me gericht. ‘Samira... ogen sluiten.’

Geruisloos keer ik terug naar mijn centrale positie voor de groep.

‘Sta jezelf toe je volledig over te geven aan de zwaartekracht. Voel de harmonie in jezelf die er altijd is geweest, maar waar je opnieuw mee bent verbonden. Voor altijd.’

De stilte die volgt is mijn favoriete gedeelte van de yogales. De lichte, meditatieve muziek samen met mijn aanwijzingen over hoe te ademen brengt de deelnemers in een diepgaande staat van ontspanning. Het rijke en complexe aroma van wierook verspreidt een geur die wordt gekenmerkt door de combinatie van kruiden, harsachtige en houtachtige noten. Pas als ik straks de deelnemers met mijn stem terugleid naar het hier en nu wordt de serene stilte verbroken. Ik besluit het iets langer te laten duren. Het is immers de enige les van de avond. Van de week ook.

Op dit moment bestaat het lesrooster van Shala 108 uit slechts één groepsles op de donderdagavond. Ik ben tenslotte net begonnen en heb mijn tijd hard nodig om de laatste klussen uit te voeren. Een leegstaand schoolgebouw omtoveren tot een yogacentrum met daarboven een appartement waar ik zelf in kan wonen valt niet te onderschatten. Een tochtvlaag die over mijn rug strijkt, herinnert me eraan dat ik de aannemer die ik voor de grootste werkzaamheden heb ingehuurd moet vragen de tochtstrippen te vervangen.

Ondanks de status van de verbouwing sta ik volledig achter mijn keuze al vroegtijdig een eerste lesgroep te starten. In de opleiding is meermaals benoemd dat mond-tot-mondreclame een uiterst effectief middel is om nieuwe cursisten aan te trekken. Misschien hebben ze erbij gezegd dat je uiteraard eerst je opleiding moet hebben afgerond, misschien ook niet. Het is in elk geval een manier om inkomsten te genereren, en verf en bouwmaterialen zijn duur.

Ik adem een keer extra diep in en uit, waarna ik mijn cursisten bekijk. Drie dames van eind twintig zijn samen gekomen. Ze zijn vriendinnen en op hun aanmeldingsformulier hebben ze ingevuld nog niet eerder aan yoga te hebben gedaan. Ik zou denken dat de middelste van de drie – Hanne heet ze – juist heel ervaren is. Zo

niet, dan is ze voor yoga gemaakt. Alle drie komen ze uit het dorp, net als Ursula van midden veertig, die vandaag voor een proefles komt. De vijfde vrouwelijke deelnemer is Cecile van bijna zestig. Ze komt niet uit Huizenveen, vertelde ze, waardoor ik nieuwsgierig was waarom ze bereid is wekelijks vijftien kilometer te rijden voor een uurtje yoga, terwijl die mogelijkheid er ook in haar eigen woonplaats is. Toen ik haar ernaar vroeg antwoordde ze simpel dat ze daar al is geweest en er niet naar terug wil.

Ik laat mijn blik rusten op Tjeerd, een man van midden of misschien eind veertig, klein van stuk en met een formele uitstraling. Uit het op en neer gaan van zijn borstkas kan ik afleiden dat de man in veel mindere mate ontspant dan zijn groepsgenoten. Ik wil zeker niet insinueren dat yoga niet bij hem past – yoga zou geschikt moeten zijn voor iedereen – maar ik kan niet ontkennen dat ik iemand als Tjeerd niet in mijn les had verwacht. Misschien moet hij nog wennen.

‘Op je volgende inademing kom je langzaam terug naar de ruimte waarin we ons bevinden.’ Ik laat een stilte vallen voor ik verderga. ‘Misschien voel je de behoefte te bewegen met je voeten of je handen, je helemaal lang te maken, of jezelf juist op te krullen.’ Tevreden kijk ik rond. Hanne en Maud strekken zich uit terwijl Samira rondjes draait met handen en voeten. Cecile beweegt niet en Ursula maakt zich klein. Tjeerd komt in een vloeiende beweging overeind.

Ik rond de geleide meditatie rustig af, waarna ik mijn deelnemers verzoek nog een laatste keer samen diep in en uit te ademen. ‘Namasté.’

De muziek valt stil. In de enkele seconden stilte voor er een nieuw nummer begint, luister ik naar de regen die steeds harder tegen de ramen slaat. Regen werkt voor mij vaak minstens zo goed als meditatieve muziek. Met een druk op de knop van de afstandsbediening wordt het zacht gedimde licht een beetje feller. Niet té uiteraard, het zou de bijzondere sfeer bederven. Met een glimlach op mijn gezicht

ga ik bij de deur staan om mijn cursisten gedag te zeggen. ‘Ik wil jullie ook graag een flyer meegeven. Ik ga ze dit weekend in het dorp verspreiden, maar jullie hebben de primeur. Het gaat om een open dag mét proefles op een zondag in november, iedereen kan kennis komen maken met yoga.’ Ik hou het stapeltje papier omhoog om het te laten zien. ‘Maar er staat ook een QR-code op waarmee je vier geleide meditaties kunt downloaden voor thuis. Ik heb ze speciaal ingesproken ter gelegenheid van de opening van Shala 108.’

De man is als eerste bij de deur en ik geef hem een flyer. ‘Fijne week, Tjeerd,’ zeg ik nog, maar hij is al doorgelopen. Via de deur die vroeger uitkwam op het schoolplein verlaat hij het pand.

‘Tot volgende week, Cecile.’ Ik knik naar haar, maar dat ziet ze niet doordat ze de flyer leest. ‘Hoe vond je het, Ursula?’

Ze is positief, zie ik aan haar gezicht. ‘Ik vond de oefeningen erg fijn. Ik hou ook van de muziek en de sfeer.’

Dat lijkt me een goed uitgangspunt voor een vervolg. ‘Zie ik je volgende week weer?’

‘Ja, dat denk ik wel. Misschien. De donderdagavond komt me eigenlijk niet zo goed uit.’

Snel vertel ik dat ik van plan ben ook op andere avonden groepen te starten.

Ursula knikt en neemt een flyer van me aan. ‘Ik laat het nog weten.’

In de deuropening blijft Cecile staan. ‘Wacht,’ zegt ze. ‘Ik wilde ook nog iets zeggen. Anders vergeet ik het volgende week misschien. Over twee weken kan ik niet. Ik, eh...’

Ik hou mijn hoofd iets schuin. Natuurlijk hoeft ze zich niet te verantwoorden, maar mijn intuïtie zegt me dat ze juist graag wil vertellen waarom ze over twee weken de yoga overslaat.

‘Nou. Ik kan dan niet.’

Mijn intuïtie klopt niet altijd uiteraard. ‘Geen probleem, fijn dat je alvast laat weten dat je er die les niet bent.’

Cecile kijkt naar de grond terwijl ze wegloupt. Ik vraag me af waarom ze met haar hoofd schudt, maar laat het gaan wanneer de drie vriendinnen zich bij me voegen.

‘Bevalt het je goed in Huizemveen?’ Mauds giechel maakt me niet duidelijk wat er grappig is aan die vraag.

‘Waar woonde je hiervoor eigenlijk?’ vraagt Samira voor ik Mauds vraag kan beantwoorden.

‘Het bevalt zeker. Dank je. En ik woonde in de Randstad.’ Dat kan ik toch wel eerlijk zeggen? ‘Ik ben blij dat ik er weg ben.’ Het is niet gelogen. Beurtelings kijk ik de dames aan, maar mijn blik blijft haken in die van Samira. Haar wangen zijn ietsje gekleurd, hoewel de yogales fysiek niet heel erg inspannend is geweest. Tijdens de les had ze haar donkerbruine, bijna zwarte krullen in een knotje op haar hoofd gedraaid, nu is pas goed te zien hoe lang haar haar is.

‘En gaf je daar ook yoga?’ vraagt ze.

‘We gaan, meiden.’ Hanne is blijkbaar minder geïnteresseerd in mijn achtergrond. Ze haakt haar arm in die van Maud en geeft het goede voorbeeld, waarna Samira de twee volgt.

‘Tot volgende week!’ roep ik hun na, voor ik terug de ruimte in loop en het kleine kaarsje in het midden op de vloer hard uitblaas.

4

Remco – nu

Het is koud in de ruimte waar hij verblijft en het tocht. Maar dat geeft niet, in de jaren dat hij op straat leefde is hij aan erger gewend geraakt. Een paar dagen zit hij nu hier, en wat hem betreft blijft hij nog een tijdje. Zolang hij niet betrap wordt.

De houten stal met aan een van de lange zijden drie kleine ramen waarvan er één is gebroken, is vast voor paarden bedoeld geweest, denkt hij. Of geiten? Misschien ezels. Eigenlijk heeft hij geen idee. Maar er staat een soort houten voerbak waar resten hooi in liggen, en die beesten eten allemaal hooi, als hij zich niet vergist.

Hij weet niet meer hoeveel uren hij in Huizemveen heeft rondgelopen op de eerste dag dat hij hier was voor hij de conclusie trok dat er op dit moment geen dieren zijn die gebruikmaken van zijn stal. In het weiland eromheen zag hij ook niets. Toen was het alleen nog een kwestie van door het gras naar de stal lopen op een moment dat niemand hem zou zien. Hij had gewacht tot de schemer inviel. Gelukkig was Adrian niet in de zomer verhuisd.

Vanavond gaat hij weer naar huis. Zoals elke vrijdag. Afgelopen nacht heeft hij niet goed geslapen en het eten dat hij had meegenomen was niet voldoende gebleken om een knorrende maag te voorkomen.

Ook op dat vlak was hij aan erger gewend.

Maar thuis kan hij douchen en zijn kleding wassen. Toen hij dit

bedacht, had hij overwogen elke avond terug naar huis te gaan om in zijn eigen bed te slapen. De afstand was echter te groot en het openbaar vervoer rondom Huizemveen vormde een uitdaging. Nee. Hij zou maximaal twee keer per week thuis gaan slapen, had hij besloten. Tot hij zijn doel had bereikt.

Door de raampjes aan de lange zijde kijkt hij uit over het weiland. Erachter loopt een straat waar zes huizen aan staan. Het is te donker om het te kunnen zien, maar hij weet het ondertussen. Het zou geen probleem moeten zijn om dagelijks een wandeling door het dorp te maken, zolang niemand ontdekt dat hij in de stal slaapt. Dat vinden ze vast niet goed. Inmiddels vindt hij zelfs de wandeling al spannend. De mensen die hier wonen kijken naar hem als hij langsloopt. Ze lijken elkaar allemaal te kennen en dan moet het vreemd zijn als er elke dag een man op straat loopt die niemand kent.

Hij heeft geoefend. Geoefend met hoe hij zal reageren als iemand hem aanspreekt. Er is slechts één situatie waarin dat niet zal werken. Die situatie moet hij zien te voorkomen. Voorlopig mag Adrian absoluut niet weten dat hij in Huizemveen is.

Het is stom dat hij niet eerder heeft nagedacht hoe hij dit moet aanpakken. Waarom is hij al hier als hij nog geen plan heeft? Toch blijft hij komen. Als hij hier rondloopt en in de gaten houdt wat Adrian doet, krijgt hij vanzelf een idee. Hij moet gewoon goed op-letten.

De lucht was eerst donker, maar wordt nu langzaam rood. Het lijkt op de kleur van het bloed dat hij laatst niet uit de witte stof gewassen kreeg. Hij had hem weggegooid in plaats van iemand te vragen hoe hij het kon oplossen. Remco staart uit het raampje naar de bomen. Er is weinig wind. Toch bewegen de schaduwen van de bomen een beetje, alsof ze tegen elkaar fluisteren. Een rilling loopt over zijn rug als hij bedenkt dat de mist over het gras lijkt te kruipen, als een dier dat zich verstopt. Hij draait zich om en laat zich met zijn rug tegen de houten wand naar beneden zakken. Het is vaker

voorgekomen dat hij dingen denkt te zien die er niet zijn. Ze zeggen dat het komt doordat hij soms zijn medicijnen vergeet. Maar hij heeft gezocht op dat papier dat altijd bij de pillen in het kartonnen doosje zit. Stukjes ervan heeft hij ook gelezen. Hij kon niets vinden over dat je ogen er andere dingen door zouden zien.

Met zijn linkerhand voelt hij in de zak van zijn gevoerde vest. Een sleutelbos, een muntje voor een boodschappenwagentje, een pen en zijn pasje. Hij heeft alles nog. Hij laat zijn hoofd achteroverzakken om tegen het hout te leunen. Langzaam worden zijn oogleden zwaar. Hij kan net zo goed proberen nog even te slapen. Het is te vroeg om te gaan.

Vandaag maakt hij de wandeling door het dorp in tegengestelde richting. Het was spannend geweest de stal te verlaten, want hij had langer geslapen dan de bedoeling was. Er was één auto langsgereden toen hij door het weiland liep. De bestuurder had enkel opzij hoeven kijken om hem te zien. Misschien had hij dat ook wel gedaan, maar dan had hij er vervolgens niets mee gedaan. De auto was niet gestopt, had niet getoeterd en er was niet naar hem geroepen. Tenminste, dat dacht Remco.

Hij loopt de straat in die uitkomt bij de straat waar de kerk is en waar verderop aan de overkant het kleine schooltje staat. Straatnamen kent hij niet, maar Adrian heeft hem verteld waar het is. Een hele tijd geleden al, voordat het gebeurde. En anders had hij het natuurlijk zelf ontdekt. Iedereen kan zien dat dit de school moet zijn geweest, waarom zou er anders een volledig betegelde tuin zijn met één grote boom en een ijzeren klimrek in het midden? Boven de ingang hebben letters gehangen met de naam van de school. De letters zijn dan wel verwijderd, maar door de verkleuring eromheen is de naam nog leesbaar. De Oude Poort. Best een gekke naam voor een school als je het hem vraagt.

Een paar straten verderop is de enige winkel in het dorp. Daar

heeft hij al een keer brood gekocht, samen met een blikje sinas. Als het goed is zit er nog één euro vijftig in het stoffen zakje aan zijn sleutelbos. Misschien kan hij iets te eten kopen dat hij kan verdelen tussen nu en vanmiddag, voor hij naar huis gaat.

Met zijn handen in de zakken van zijn vest gestoken loopt hij naar de buurtsuper. Links van de ingang staan fietsen op een rijtje en hij ziet het gebeuren. Sommige fietsen wankelen al, maar met een nieuwe windvraag is het de fiets die helemaal rechts staat die als eerste omvalt. Als in een dominospel volgen de andere.

Een oude dame slaat haar hand voor haar mond, haar andere hand houdt ze geklemd om de hengsels van haar boodschappentas. Er steekt een stokbrood uit. Remco kijkt naar het brood terwijl het water in zijn mond loopt. De vrouw heeft hem nu ook gezien en maakt hem duidelijk dat ze wil dat hij haar helpt om de fietsen overeind te zetten. Die van haar zal er wel tussen staan.

De vrouw heeft haar boodschappentas op de grond gezet en ondersteunt haar hulpvraag met weidse armgebaren. Onbewogen kijkt hij haar aan. Vervolgens wijst hij met twee vingers naar zijn oren. Hij schudt zijn hoofd en heft zijn armen vragend op.

Dan gaat hij de winkel binnen.